

i saa meget samstemmer, at jeg ikke kan andet end hebrejde ham den Maade, paa hvilken Midtbanen i Sjælland drives. Jeg kunde fristes til at spørge, om det er Meningen, at den skal lægges øde; den er jo dog Forbindelsesbane mellem to Hovedbaner, Vest- og Østbanen. Den ærede Minister har bemærket — jeg huster ikke, om det var mundtlig eller skriftlig, det er jo ogsaa ligegyldigt — at han vilde have, at Togene skulde gaa hurtigere — og det er ogsaa Grunden til Forøgelsen — og at han derfor forventede, at de kom hurtigere til Bendsbøl og til flere Steder i Sjælland. Men tænker han da slet ikke paa Midtjylland. Hvad nytter det os, at vi komme hurtigere til Standerborg om Eftermiddagen, naar vi skulle ligge i Standerborg i flere Timer. Der er noget ulideligt i, naar man kommer til Standerborg Station, og der kun er en Strækning af 8—9 Mil. at det saa skal tage en 5—6 Timer; det er næsten uudholdeligt. Jeg for min Part rejser aldrig med denne Bane, naar det kan undgaa. Selv naar man rejser fra Herning til Kjøbenhavn, faar man sig ved at rejse Vesten om og gøre denne lange Tur, for saa skal man først af Sted Kl. 9, men rejser man Østen om, altsaa langt den korteste Vej, maa man ud Kl. 6—7. Det ligner endnu mindre noget, at Befolkningen ved Stationerne Vest for Herning i Virkeligheden skulle have 3 Dage for at gøre en Marhusrejse. Det er vistnok sagt flere Gange til det højt fornemme Særnbaneraad, det er sagt til dem alle, men til ingen Nytte, derfor gentager jeg det nu her saa højt, thi jeg vil gerne, at det maa blive hørt, og jeg spørger derfor den højtærede Indenrigsminister, om det er hans Mening at lægge Midtbanen øde; for Tiden er der flere Ting, der tyde derpaa. Jeg tror vel ikke, at det er hans Formaal, det er jeg vis paa, at det ikke er, men den Maade, hvorpaa den drives, vil jeg dog gerne henlede hans Opmærksomhed paa, da det utvivlsomt ikke alene skader de lokale Interesser, men tillige i høj Grad skader den gennemgaaende Trafik. Det er en Selvfølge, at paa den Maade kan denne Banetrækning ikke bære sig — jeg er for øvrigt ikke ganske klar over i Djebliffet, hvorledes den egentlig bærer sig.

Saa, det var, hvad jeg havde at sige med Hensyn til Indenrigsministeriets Budget. Hvad Kultusministeriets Budget angaar, er der uægtelig den allerhøjeste Stigning. Gennemsnittet for den højtærede Kultusministers Budget var i 1877—82 1,194,429 Kr., men det er nu i Aar 4,126,082 Kr., og endda savner sikkert den højtærede Kultusminister adskillige hundrede

Tusinde, han savner sikkert et Par hundrede Tusinde til sit Teater, og til Fødselsstiftelsen savner han sikkert ogsaa et Par hundrede Tusinde. Der synes jo der at være kommen lige saa sørgelige Tilstande, som vi have i Vestindien og ved det kongelige Teater; det er de tre syge Punkter, hvor Udgifterne synes at vokse efter en formidabel Maalestok og næsten ganske uden Regulator. Foruden til Fødselsstiftelsen og Teatret savner han ganske sikkert ogsaa adskilligt til Kirker og Real-skoler. Men ikke desto mindre er Budgettet som sagt omtrent 4 Gange saa stort som for Aar tilbage, og herunder er endda aldeles ikke medtaget, hvad der ligger under de særlige Budgetter og under de særlige Fonde under Kultusministeriet. Der er der naturligvis ikke saa stor en Stigning, men der er dog saadan noget som $\frac{1}{3}$. Jeg skal imidlertid nu ikke længere besvare det høje Ting med flere Tal og forlader derfor dette Emne. Jeg skal endnu kun nævne, at til Forsvarsministerne var i 1877—82 Gennemsnittet af, hvad der aarlig blev bevilget, 18,594,655 Kr., hvori der er medtaget haade Pensjonsvæsenet, Indtægteringsgodtgørelser, Sessionsudgifter og overhovedet alt, hvad der hører her ind under; i 1890—91 vare vi endogsaa naaede til 29 Mill. eller rettere 29,570,000 Kr., d. v. s. omtrent Halvdelen af alle Indtægterne. I Aar er der en, om jeg saa maa sige, glædelig Indstrænkning, som Kolleringet har gjort noget større, og jeg skal saaaar tilføje maaste endogsaa lidt større, end den burde være, men det ligger vel i, at Provisoriet herfter paa disse Ministres Budgetter, saa at man derfor ikke har den samme Interesse for Enkelthederne paa disse Budgetter, som man har paa de øvrige. Jeg vedfender mig, hvad jeg altid har vedkendt mig, at de ikke alene skulle give, hvad de bestaaende Love kræve, men at ogsaa Materiellet maa holdes ordentlig vedlige, saa længe vi have det, derom kan der ikke være Spor af Tvivl, men jeg tror, at det er for saa vidt bedre med den finansielle Stilling og med Enkelthederne her.

Endnu skal jeg kun gøre en Bemærkning angaaende Anmærkningerne, som den ærede kongevalgte Landstingsmand dvælede ved, og som findes paa § 19, om, at det Beløb, som er blevet til overs fra de foregaaende Aar, skal kunne benyttes i de følgende. Ja, i Realiteten er jeg enig i, hvad der staar i Anmærkningerne. Kommunerne kunne vist haardt trænge til denne Lempelse, til de 6—700,000 Kr., som vel ere blevne besparede ved det første Aar ved Alderdomsforsørgelsen, men jeg er ogsaa enig i, at det ikke er helt rigtigt at tage det som en An-